

Arrest

nr. 291 385 van 4 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Colombiaanse nationaliteit, diende op 22 november 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische moeder. Op 19 mei 2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoekende partij afgeleverd.

Op 14 december 2018 kreeg de verzoekende partij een volgende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) afgeleverd, na haar aanvraag gezinshereniging van 15 juni 2018.

Op 13 januari 2020 kreeg de verzoekende partij volgend op haar derde aanvraag gezinshereniging, ditmaal in functie van haar neef, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) afgeleverd, na haar aanvraag gezinshereniging van 15 juli 2019.

Op 15 juli 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag gezinshereniging in functie van haar neef in, die op 19 januari 2021 resulteert in een vierde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 maart 2021 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Op 7 juni 2022 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20 november 2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen bij arrest nr. 279 050.

Op 5 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet in.

Op 15 december 2022 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) genomen ten aanzien van verzoekende partij.

Tevens op 15 december 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2022 werd ingediend door :

*J. M., J. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Colombia
geboren te Cali op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 12.03.2021 diende betrokkene een Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in. Op 20.10.2022 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan een jaar en zeven maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat hij de Colombiaanse nationaliteit heeft en dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van levensbedreigende problemen en misbruik van de autoriteiten. Ook verklaart hij dat

de toestand in zijn land van herkomst nog steeds onveilig is en dat hij voor zijn leven vreesde toen hij dakloos was in Colombia. Echter, vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen.

Betrokkene verwijst naar het legaal verblijf van zijn moeder en zussen en naar het feit dat er meerderjarige kinderen van verzoeker in België verblijven. Echter toont hij niet aan waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer naar het herkomstland ongerechtvaardigd zou zijn en dat er rekening dient gehouden te worden met het sociaal welzijn, in de zin van artikel 8 van het EVRM, van betrokkene, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn familie en zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Verder beweert betrokkene dat hij omwille van zijn verslavingen in het verleden de hulp nodig heeft van zijn familie in België. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene extra zorgen nodig zou hebben.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst geen netwerk heeft waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp, dat hij in armoede zou terechtkomen daar hij niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in Colombia en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale Bescherming dat er nog een dochter van hem in Colombia verblijft. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit familielid niet langer in Colombia zou verblijven, noch dat hij niet bij dit familielid (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zou kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkene beweert dat het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag in te dienen gevaarlijk, bijzonder moeilijk en nadelig zou zijn. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk, bijzonder moeilijk en nadelig zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om, nogmaals, van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen gevaarlijk, bijzonder moeilijk en nadelig zou zijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang tijdens zijn legaal verblijf. Vermits zijn VIB negatief werd afgesloten door de RVV op 20.10.2022 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een

verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene hier verblijft sinds 2016, dat betrokkene gewerkt heeft, dat hij de wil zou aantonen om zich te integreren op de arbeidsmarkt, dat zijn werkgever, ploegleider, collega's en klant van ISS (Ikea Gent) zeer lovend over verzoeker zijn, dat betrokkene zich inschreef voor de cursus Maatschappelijke Oriëntatie bij Inburgering Gent, dat betrokkene niets liever wenst dan zijn leven verder uit te bouwen in België, dat betrokkene positieve getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"2.2.1.1 Eerste onderdeel: schending van artikel 8 EVRM

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 15.12.2022 heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de argumentatie van verwerende partij en dat verzoeker van mening is dat verwerende partij hiermee artikel 8 EVRM heeft geschonden.

- Dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 05.08.2022 klaar en duidelijk heeft vermeld welke concrete buitengewone omstandigheden er zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

- Dat verzoeker meer bepaald de volgende punten heeft aangehaald:

o Verzoeker was dakloos in Colombia en heeft daar in zeer slechte omstandigheden moeten (over)leven.

o Verzoeker heeft in de periode van ongeveer 2011 tot 2016 als drank- en drugsverslaafde dakloze geleefd in Bogota. Nadat verzoeker eerst zijn werk had verloren en vervolgens zijn relatie op de klippen was gelopen, is verzoeker afgegleden in een depressie en een alcoholen drugsverslaving, om vervolgens op straat te belanden als dakloze.

o Verzoeker leefde toen in zeer erbarmelijke omstandigheden waarbij verzoeker geen onderdak had, geen plek voor zijn persoonlijke hygiëne, geen toegang had tot gezonde voeding en waarbij verzoeker enkele keren vergiftigd is geraakt omdat verzoeker bedorven voedsel uit de vuilnisbak had gegeten.

o Verzoeker had toen geen of amper contact met zijn familie.

o Ook heeft verzoeker levensbedreigende problemen gekend. Als dakloze is verzoeker regelmatig getuige geweest van gewelddadige incidenten waarbij het zelfs gebeurde dat daklozen om het leven kwamen. Verzoeker heeft in die jaren veel misbruik van de autoriteiten heeft ondergaan.

o Verzoeker heeft hieromtrent uitdrukkelijk het volgende verklaard:

"De regering van ons is heel corrupt en ze kwamen soms 's nachts en ze namen soms 5 à 6 daklozen mee en die daklozen werden gebracht naar een afgelegen plaats waar ze werden vermoord en dan deden ze uniformen van guerillia's aan aan hen en de volgende dag konden ze die mensen tonen in het nieuws en ze zeiden dat de regering heel goed bezig was dat ze enkele strijders vermoord hadden maar dat was niet zo het waren slechts daklozen. Men blijft altijd in constant gevaar en daardoor wil ik niet meer terugkeren naar dat leven zonder familie (...)

(...) sociale schoonmaak het is bvb in het thema van de criminaliteit en de onveiligheid op straat het volk is al moe van zoveel diefstallen, mensen stelen gsm's en kettingen op straat en dan hebben groepen zich gevormd om mensen te vermoorden als ze je 's nachts op straat zien dan kunnen ze je vermoorden als ze je om 4 uur op straat zien dan denken ze dat je een crimineel bent en ze kunnen je vermoorden zonder te weten of die persoon van zijn werk kwam of naar buiten kwam om iets te doen, ze vermoorden bijna geen criminelen het is eerder een lotto als je vinden dan kunnen ze je vermoorden".

o Verzoeker verwijst hiermee uitdrukkelijk naar de autoriteiten die daklozen oppakken, hen kledij en uniformen van rebellen aandoet en hen dan doodt om te gebruiken als propaganda en fake news.

o Verzoeker verwijst hiermee uitdrukkelijk naar de autoriteiten die daklozen oppakken, hen kledij en uniformen van rebellen aandoet en hen dan doodt om te gebruiken als propaganda en fake news.

o Verzoeker verwijst eveneens naar extreemrechtse milities en organisaties die onder andere daklozen doden "ter bestrijding" van de criminaliteit.

o Verzoeker heeft dus wel degelijk voor zijn leven gevreesd toen hij dakloos was in Colombia. Verzoeker heeft geluk gehad dat hij uit de handen is kunnen blijven van de autoriteiten en de paramilitaire organisaties/burgermilities die daklozen doden.

o Omdat het zo niet verder kon hebben de moeder en zus van verzoeker (die in België wonen samen met het gros van de familie van verzoeker) in 2016 ervoor gezorgd dat verzoeker kon afkicken van zijn verslavingen en naar België kon komen om zich bij zijn familie te vestigen.

o Sindsdien heeft verzoeker, dankzij de hulp, steun en nabijheid van zijn familie, in België zijn leven weer op de rails gekregen.

o Verzoeker heeft de nabijheid, steun en liefde van zijn familie in België nodig en daarom kan verzoeker niet terugkeren naar Colombia om aldaar bij de Belgische Ambassade het verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen. Zonder zijn familie dreigt verzoeker in Colombia opnieuw te hervallen. Verzoeker heeft ook geen woning of netwerk in Colombia waar hij naar kan terugkeren. Verzoeker zal dus gewoon weer op straat belanden indien hij moet terugkeren naar Colombia om van daar uit de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen bij de Belgische Ambassade in Colombia.

o Als verzoeker zou moeten terugkeren naar Colombia dan zou het contact met zijn familie hier in België (die hem nota bene heeft geholpen om af te kicken van zijn verslavingen en die aan verzoeker de nodige rust, stabiliteit en liefde geven) verbroken worden.

- Dat verzoeker zich daarom uitdrukkelijk heeft beroepen op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM.

- Volgens verwerende partij toont verzoeker niet aan waarom de door verzoeker aangehaalde feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor verzoeker niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

o Verzoeker heeft in zijn aanvraag én hierboven uiteengezet waarom dit wel degelijk het geval is.

- Volgens verwerende partij toont verzoeker niet aan waarom het feit dat zijn moeder, zussen en meerderjarige kinderen van verzoeker legaal in België verblijven op zich een buitengewone omstandigheid uitmaken.

o De moeder van verzoeker, zijn zussen en twee van zijn dochters hebben hun leven en centrum van belangen in België. Verzoeker heeft eveneens zijn centrum van belangen in België.

o Verzoeker heeft al uitgebreid uiteengezet dat zijn moeder letterlijk het leven van verzoeker heeft gered nadat verzoeker gedurende jaren op straat heeft geleefd in Colombia en te kampen had met allerlei verslavingen.

o Verzoeker heeft jarenlang in Colombia amper of geen contact gehad met zijn familie omwille van zijn problematiek.

o Verzoeker is nog steeds zeer kwetsbaar.

o Als verzoeker alleen moet terugkeren naar Colombia dan zal hij hoogstwaarschijnlijk hervallen omdat zijn vangnet, zijnde zijn moeder, zussen en twee dochters die in België leven, er dan niet zijn om verzoeker te helpen en op het rechte pad te behouden.

- Volgens verwerende partij staat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

o Voor verzoeker gaat dit niet op.

o Zoals hierboven uiteengezet: de moeder van verzoeker heeft letterlijk het leven van verzoeker gered nadat verzoeker gedurende jaren op straat heeft geleefd in Colombia en te kampen had met allerlei verslavingen.

o Verzoeker heeft jarenlang in Colombia amper of geen contact gehad met zijn familie omwille van zijn problematiek.

o Verzoeker is nog steeds zeer kwetsbaar.

o Als verzoeker alleen moet terugkeren naar Colombia dan zal hij hoogstwaarschijnlijk hervallen omdat zijn vangnet, zijnde zijn moeder, zussen en twee dochters die in België leven, er dan niet zijn om verzoeker te helpen en op het rechte pad te behouden.

- Volgens verwerende partij dient er rekening worden gehouden met het sociaal welzijn van verzoeker doch merkt verwerende partij op dat verzoeker niet zou aantonen dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

o Verzoeker heeft hierboven reeds uitvoerig aangetoond dat het sociaal welzijn van verzoeker juist afhankelijk is van de nabijheid van zijn moeder, zussen en dochters.

o De moeder, zussen en dochters van verzoeker hebben een legaal verblijf in België en hebben hun centrum van belangen in België. Zij gaan heus niet allemaal terug naar Colombia gaan opdat verzoeker de aanvraag tot machtiging in Colombia bij de Belgische ambassade indient.

- Volgens verwerende partij moet verzoeker wel over een netwerk in Colombia beschikken die voor hem kan zorgen en/of onderdak kan verlenen en dat verzoeker voorheen ruim 48 jaar lang in Colombia heeft verbleven en dat de door verzoeker in België opgebouwde banden volgens verzoeker geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst.

o Verzoeker wijst erop dat hét netwerk dat verzoeker heeft gered en hem op de been houdt en stabiliteit biedt, zijn familie is die in België woont.

o Het leven van verzoeker in Colombia was een hel en verzoeker werd na jarenlang op straat te hebben geleefd, gered door zijn moeder en familie die in België woont.

o De banden die verzoeker in België heeft zijn dus wel degelijk veel hechter en oprechter en duurzamer dan de relaties van verzoeker in Colombia.

Dat verzoeker in zijn aanvraag dus verschillende elementen heeft aangehaald ter staving van de buitengewone omstandigheden en dat al deze elementen moeten in zijn geheel en integraal worden beoordeeld, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoeker daarom erop wijst dat verwerende partij geen toepassing kan maken van de techniek om elk element afzonderlijk te bespreken, zonder de onderlinge verbanden van deze elementen te beoordelen.

Dat verzoeker erbij blijft dat zijn situatie daarom onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt en dat verzoeker nogmaals beklemtoont dat het opleggen van de verplichting om terug te keren naar Colombia om vervolgens bij de Belgische Ambassade een verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen, in casu een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé-, gezins-, en familieleven van verzoeker en van zijn familie.

- Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzonder brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

- De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

- Zowel deze aard als intensiteit ervan werden hierboven toegelicht. Verzoeker heeft dan ook een belangrijk sociaal welzijn en familiaal leven tot stand gebracht in het kader van art. 8 EVRM, niet enkel voor zichzelf, maar ook voor zijn familie in België die wel over een geldig verblijfsrecht beschikt.

- Het zou derhalve ongerechtvaardigd zijn, gezien de vele nadelen voor verzoeker en diens familie, om de verplichting op te leggen het verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen in het buitenland terwijl de nadelen voor de Belgische Staat uitermate beperkt zijn en zelfs volledig afwezig blijven.

- Daarom moest op grond van art. 8 EVRM buitengewone omstandigheden worden aangenomen die verzoeker toelaten om het verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen in België.

2.2.1.2 Tweede onderdeel: schending van het redelijkheidsbeginsel:

Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

Dat verzoeker ook van mening is dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Verzoeker herhaalt en herneemt hetgeen in het eerste onderdeel werd uiteengezet:

- Volgens verwerende partij toont verzoeker niet aan waarom de door verzoeker aangehaalde feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor verzoeker niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

o Verzoeker heeft in zijn aanvraag én hierboven uiteengezet waarom dit wel degelijk het geval is.

- Volgens verwerende partij toont verzoeker niet aan waarom het feit dat zijn moeder, zussen en meerderjarige kinderen van verzoeker legaal in België verblijven op zich een buitengewone omstandigheid uitmaken.

o De moeder van verzoeker, zijn zussen en twee van zijn dochters hebben hun leven en centrum van belangen in België. Verzoeker heeft eveneens zijn centrum van belangen in België.

o Verzoeker heeft al uitgebreid uiteengezet dat zijn moeder letterlijk het leven van verzoeker heeft gered nadat verzoeker gedurende jaren op straat heeft geleefd in Colombia en te kampen had met allerlei verslavingen.

o Verzoeker heeft jarenlang in Colombia amper of geen contact gehad met zijn familie omwille van zijn problematiek.

o Verzoeker is nog steeds zeer kwetsbaar.

o Als verzoeker alleen moet terugkeren naar Colombia dan zal hij hoogstwaarschijnlijk hervallen omdat zijn vangnet, zijnde zijn moeder, zussen en twee dochters die in België leven, er dan niet zijn om verzoeker te helpen en op het rechte pad te behouden.

- Volgens verwerende partij staat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

o Voor verzoeker gaat dit niet op.

o Zoals hierboven uiteengezet: de moeder van verzoeker heeft letterlijk het leven van verzoeker gered nadat verzoeker gedurende jaren op straat heeft geleefd in Colombia en te kampen had met allerlei verslavingen.

o Verzoeker heeft jarenlang in Colombia amper of geen contact gehad met zijn familie omwille van zijn problematiek.

o Verzoeker is nog steeds zeer kwetsbaar.

o Als verzoeker alleen moet terugkeren naar Colombia dan zal hij hoogstwaarschijnlijk hervallen omdat zijn vangnet, zijnde zijn moeder, zussen en twee dochters die in België leven, er dan niet zijn om verzoeker te helpen en op het rechte pad te behouden.

- Volgens verwerende partij dient er rekening worden gehouden met het sociaal welzijn van verzoeker doch merkt verwerende partij op dat verzoeker niet zou aantonen dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

o Verzoeker heeft hierboven reeds uitvoerig aangetoond dat het sociaal welzijn van verzoeker juist afhankelijk is van de nabijheid van zijn moeder, zussen en dochters.

o De moeder, zussen en dochters van verzoeker hebben een legaal verblijf in België en hebben hun centrum van belangen in België. Zij gaan heus niet allemaal terug naar Colombia gaan opdat verzoeker de aanvraag tot machtiging in Colombia bij de Belgische ambassade indient.

- Volgens verwerende partij moet verzoeker wel over een netwerk in Colombia beschikken die voor hem kan zorgen en/of onderdak kan verlenen en dat verzoeker voorheen ruim 48 jaar lang in Colombia heeft verbleven en dat de door verzoeker in België opgebouwde banden volgens verzoeker geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst.

o Verzoeker wijst erop dat hét netwerk dat verzoeker heeft gered en hem op de been houdt en stabiliteit biedt, zijn familie is die in België woont.

o Het leven van verzoeker in Colombia was een hel en verzoeker werd na jarenlang op straat te hebben geleefd, gered door zijn moeder en familie die in België woont.

o De banden die verzoeker in België heeft zijn dus wel degelijk veel hechter en oprechter en duurzamer dan de relaties van verzoeker in Colombia.

- Verzoeker blijft erbij dat het onredelijk en ongerechtvaardigd is, gezien de vele nadelen voor verzoeker en diens familie, om de verplichting op te leggen het verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen in het buitenland terwijl de nadelen voor de Belgische Staat uitermate beperkt zijn en zelfs volledig afwezig blijven.

Dat het middel van verzoeker ernstig en gegrond is."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel in essentie dat zij zich niet akkoord kan verklaren met het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing, en dat zij van oordeel is dat de elementen die zij in haar aanvraag heeft aangebracht wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij herhaalt de elementen die zij ook in haar aanvraag naar voor bracht. De verzoekende partij voert meer specifiek aan dat haar moeder, zussen en twee van haar dochters hun leven en centrum van hun belangen in België hebben. De verzoekende partij stelt dat ook zij zelf het centrum van haar belangen in België heeft. Zij stelt dat wanneer zij moet terugkeren naar Colombia zij hoogstwaarschijnlijk zal hervallen omdat haar vangnet, namelijk haar moeder, zussen en twee dochters die in België leven, er dan niet zijn om haar te helpen en op het rechte pad te houden. De banden die de verzoekende partij in België heeft zijn volgens haar dan ook wel degelijk veel hechter en oprechter en duurzamer dan haar relaties in Colombia. De verzoekende partij wijst er verder op dat de verwerende partij volgens haar geen toepassing kan maken van de techniek om elk element afzonderlijk te bespreken, zonder de onderlinge verbanden van deze elementen te beoordelen.

De Raad merkt vooreerst op dat het zich louter niet akkoord verklaren met het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing, en het herhalen van de elementen die ook als buitengewone omstandigheden in de aanvraag werden aangevoerd, uiteraard niet maken dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij spitst haar betoog voornamelijk toe op de noodzaak die er volgens haar is om omringd te zijn door haar familie die in België verblijfsrecht heeft opdat zij niet zou hervallen in haar middelengebruik in Colombia en daar op straat zou belanden. De verwerende partij heeft op dit punt

echter duidelijke motieven in de bestreden beslissing opgenomen. Zo motiveert de verwerende partij onder meer als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij de Colombiaanse nationaliteit heeft en dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van levensbedreigende problemen en misbruik van de autoriteiten. Ook verklaart hij dat de toestand in zijn land van herkomst nog steeds onveilig is en dat hij voor zijn leven vreesde toen hij dakloos was in Colombia. Echter, vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen.”, “Verder beweert betrokkene dat hij omwille van zijn verslavingen in het verleden de hulp nodig heeft van zijn familie in België. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene extra zorgen nodig zou hebben.”, en “Betrokkene beweert dat het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag in te dienen gevaarlijk, bijzonder moeilijk en nadelig zou zijn. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk, bijzonder moeilijk en nadelig zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven.”

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij wel degelijk bewijzen van haar beweringen heeft voorgelegd. Dit blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Ook bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs bij. De verzoekende partij maakt haar loutere bewering op deze punten dan ook niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij sinds 2016 in België is en dat zij reeds verschillende verblijfsaanvragen heeft ingediend die telkens werden geweigerd omdat zij niet kon aantonen dat zij ten laste was van haar moeder. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij gedurende bepaalde periodes in België tewerkgesteld was en een eigen inkomen genoot. Uit geen enkel gegeven blijkt dat de verzoekende partij op heden nog kampt met een verslavingsproblematiek of nog steeds zeer kwetsbaar is. Integendeel, alles wijst erop dat zij haar leven terug op de rails gekregen heeft. Niets wijst erop dat zij bij een terugkeer naar Colombia opnieuw zal terechtkomen in slechte levensomstandigheden. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing bevat overigens ook uitgebreide motieven over het beweerde privé- en familieleven van de verzoekende partij in België:

“Betrokkene verwijst naar het legaal verblijf van zijn moeder en zussen en naar het feit dat er meerderjarige kinderen van verzoeker in België verblijven. Echter toont hij niet aan waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer naar het herkomstland ongerechtvaardigd zou zijn en dat er rekening dient gehouden te worden met het sociaal welzijn, in de zin van artikel 8 van het EVRM, van betrokkene, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn familie en zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.”, en “Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst geen netwerk heeft waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp, dat hij in armoede zou terechtkomen daar hij niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen

meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in Colombia en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale Bescherming dat er nog een dochter van hem in Colombia verblijft. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit familielid niet langer in Colombia zou verblijven, noch dat hij niet bij dit familielid (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zou kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.”

De verzoekende partij betwist niet dat de bestreden beslissing enkel een eventuele tijdelijke verwijdering als gevolg zou hebben. Nergens wordt van de moeder of van de zussen van de verzoekende partij verwacht dat zij haar vergezellen naar Colombia om een aanvraag in te dienen. Het staat hen vrij om dat te doen, maar het is zeker geen verplichting. Zoals hiervoor ook reeds werd uiteengezet heeft de verzoekende partij reeds verschillende verblijfsaanvragen ingediend die telkens werden geweigerd omdat er geen afhankelijkheid werd aangetoond ten aanzien van haar moeder. Uit de bespreking die hierboven wordt gedaan blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij op heden nog steeds zeer kwetsbaar is. De Raad heeft zich ook al uitgesproken over het gezinsleven van de verzoekende partij en heeft in zijn arrest 208 817 van 22 november 2017 reeds gesteld “*verzoeker blijkt een bijna 50-jarige oude Colombiaanse man die sedert ongeveer een jaar bij zijn bejaarde Belgische moeder verblijft. (...) De Raad stelt vast dat (...) de vereiste band van afhankelijkheid met zijn moeder niet naar behoren werd aangetoond, waardoor er in casu geen sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (...) verzoeker (brengt) geen enkel bijkomend concreet element aan dat zou duiden op een band van afhankelijkheid.*” Ook in huidig verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat ze afhankelijk is van haar moeder en zussen, maar toont zij op geen enkele wijze aan dat de banden die zij heeft de gewone affectieve banden overstijgen, terwijl het vaste rechtspraak is van het EHRM dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om alleen naar Colombia terug te keren om ginds een verblijfsaanvraag in te dienen.

Betreffende het motief dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf omdat zij immers ruim 48 jaar in Colombia verbleef en haar verblijf in België en opgebouwde banden bijgevolg geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst, stelt de verzoekende partij dat haar netwerk zich in België bevindt en herhaalt zij dat haar leven in Colombia een hel was. Het is volgens haar duidelijk dat de banden die zij met België heeft veel duurzamer zijn dan de banden die zij heeft in Colombia. Hiermee weerlegt zij echter niet dat zij niet voor een korte periode terecht zou kunnen bij familie, vrienden of kennissen, noch weerlegt zij hiermee dat de banden die zij gedurende 48 jaar in Colombia heeft kunnen opbouwen niet van dezelfde aard zijn als de banden die zij in België heeft opgebouwd. Met dit vaag betoog toont zij geenszins aan dat zij om deze redenen niet voor de periode van de aanvraag zou kunnen terugkeren naar Colombia. Bij het interview in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming verklaarde zij dat er nog een dochter van haar in Colombia verblijft. Zij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat dit familielid niet langer in Colombia zou verblijven en dat zij niet bij dit familielid (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor haar zou kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet en deze blijven dan ook overeind.

Ten slotte maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangebrachte elementen niet in hun geheel zou beoordeeld hebben. Een loutere bewering op dit punt, waartoe de verzoekende partij zich beperkt in haar enig middel, volstaat daarvoor uiteraard niet. Uit de formulering van de bestreden beslissing blijkt alvast het tegendeel. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU